FRAGMENT DIN CARTEA MĂRII

ROLAND C. WAGNER

Pescadorul îşi aruncase plasele în apele internaţionale, la şase sute de mile în largul coastelor Ouessant-ului. Deşi era unul dintre modelele noi integral automatizate, vasul avea la bord şi un echipaj, supunându-se astfel legilor în vigoare, conform cărora nici un ordinator nu putea să conducă fără supraveghere umană un vehicul motorizat.

Pentru această călătorie, echipajul în cauză se limita la un singur om, Belkacem Le Louet, căruia i se atribuise gradul de căpitan, dar nu şi salariul corespunzător. Asta nu avea prea mare importanţă pentru el, deoarece însărcinarea constituia o adevărată sinecură. Nu-şi câştigase niciodată banii atât de uşor, nici măcar în vremea Lagunei Delfinilor.

O tristeţe nelămurită puse stăpânire pe el când îşi aminti de parcul de distracţii de pe coasta Vendee, unde petrecuse zece ani. Îi fusese dragă slujba aia – din cauza delfinilor, a căror prezenţă constantă avea, în ochii lui, ceva liniştitor. Desigur, în calitate de paznic de noapte nu avea de-a face în mod direct cu ei, însă delfinii nu erau niciodată prea departe şi i se întâmpla adeseori să-şi modifice traseul de patrulare pentru a le face câte o vizită. Îl fascinau.

Apoi animalele muriseră, din pricina unei maladii necunoscute. Laguna Delfinilor fusese închisă definitiv, iar Belkacem se trezise şomer.

Clinchetul angrenajelor bine unse ale troliului care începuse să ridice năvodul îl smulse pe „căpitan” din reverie. Sărind din hamacul unde lenevea, se îndreptă spre puntea superioară.

Nu putea şti niciodată. Un delfin – dacă mai rămăsese vreunul în viaţă – putea oricând să fie prins laolaltă cu peştii în năvod. Într-o astfel de eventualitate, Belkacem ţinea să fie de faţă, pentru a putea interveni cât mai operativ; cu puţin noroc, animalul nu avea să moară, existând şanse să-l readucă la viaţă...

Năvodul îşi vărsa prada în deschiderea largă a calei; tonii alunecau pe toboganul care ducea la uzina de condiţionare ascunsă în pântecele navei. Cu un gest maşinal, Belkacem îşi aşeză mâna pe maneta de comandă a opririi de urgenţă. Numai el putea să intervină dacă, printr-o întâmplare

nenorocită, năvodul ar fi conţinut şi un cetaceu; ordinatorul nu era programat să trieze conţinutul imensului năvod. Rămăsese atât de puţin peşte în oceanele lumii încât orice specie era bună. Inclusiv cele ameninţate cu dispariţia.

Inclusiv delfinii.

De astă dată, un detaliu neobişnuit întrerupse visarea lui Belkacem. Privirea sa nu-l înregistrase, dar mintea îi reacţionase, mânată de un impuls mai mult sau mai puţin conştient. Tulburat, năpădit de un sentiment straniu pe care nu-l mai trăise niciodată până în acea clipă, întoarse încet capul, întrebându-se ce anume văzuse.

Cu siguranţă, nu un delfin.

Crezu mai întâi că se află în faţa unui peşte necunoscut, de forma unei mâini omeneşti. Apoi desluşi încheietura şi o parte a antebraţului, şi înţelese că nu era un peşte.

Degetul său strivi butonul de oprire în caz de urgenţă. Troliul se opri.

Dumnezeule, era un copil!

Belkacem se repezi spre trupul inert, călcând în picioare preţioşii toni. Ajuns în dreptul băiatului, se aplecă şi îl observă vreme de-o clipă, cu răsuflarea tăiată. Nu-şi făcea iluzii, nu exista nici o speranţă. Numai un cadavru putea să plutească astfel, între două ape, la o asemenea distanţă de ţărm.

O furtună năpraznică de simţăminte contradictorii se abătu asupră-i. O senzaţie confuză de rău fizic. O ploaie de excitare şi un vârtej de gânduri. Niciodată emoţiile sale nu-i mai păruseră atât de puternice. Dar nu era nicidecum momentul să se lase copleşit.

Îl ridică băiat, strâmbându-se din cauza mirosului de peşte, de-a dreptul insuportabil chiar şi pentru un om al mării. Strângând la piept trupul inert, percepu o respiraţie slabă, dar neregulată. Un adevărat miracol. Doar dacă nu cumva...

Îl purtă în braţe, încă inconştient, către una din cabinele libere, şi îl întinse pe pat. Avea impresia că acţionează mecanic, mânat parcă de un reflex. Mintea nu-i stătea la ceea ce făcea; în interiorul craniului său, ideile nu încetau să se rotească bezmetice, fără a reuşi să se coaguleze într-un ansamblu coerent.

Rămase o clipă locului, contemplând chipul tânăr; constată cu uşurare că îşi pierduse nuanţa uşor vineţie, şi că pleoapele acoperiseră ochii adolescentului, ce arbora de-acum expresia calmă a cuiva cufundat într-un somn adânc. În sfârşit, se hotărî să se urnească; urcă pe punte pentru a repune în funcţiune troliul.

Când ultimul peşte îşi găsise locul în cală, Belkacem se reântoarse la căpătâiul băiatului. Acesta nu-şi recăpătase cunoştinţa, dar respiraţia îi era cât se poate de normală. Observându-l cu atenţie, căpitanul descoperi numeroasele cicatrici care îi brăzdau pielea arsă de soare. Unul dintre degetele sale de la picioare părea a fi fost strivit odinioară de cleştii unui crab uriaş, iar podul palmelor era acoperit de bătături cu un aspect subtil anormal.

În condiţii obişnuite, procedura îi impunea căpitanului să anunţe căpitănia portului despre o astfel de descoperire, dar Belkacem se temea de reacţia pe care ar fi putut-o provoca un astfel de anunţ; puţinii marinari ai veacului XXI nu-şi pierduseră nimic din reputaţia de mari născocitori.

Pentru a evita o discuţie stânjenitoare cu nişte interlocutori sceptici, era de preferat să aştepte până când băiatul avea să-şi revină, pentru a-l putea aduce în faţa camerei de luat vederi a videofonului. Desigur, o imagine video nu constituia nicidecum o dovadă, dar cei de la căpitănie n-aveau să-şi împingă neîncrederea până într-acolo încât să creadă că Belkacem se distrase, jucându-se cu calculatorul de bord, numai pentru a-i trage pe sfoară!

Pentru a-şi omorî timpul, stând la căpătâiul naufragiatului, luă în mână o revistă de popularizare a ştiinţei uitată pe noptieră de cine ştie când. Începu să o răsfoiască absent. Ajuns la pagina de cuvinte încrucişate, văzu câteva careuri neterminate şi luă un creion. Era atât de ocupat cu descâlcirea definiţiilor trase de păr, încât nici nu simţi trecerea timpului şi somnul care-l încolţise.

Când se trezi, patul era gol, dar aşternuturile şifonate mai păstrau încă urma unui corp în mod evident mai mic decât al său. Mânat de îndoială, ori poate de-o speranţă nebunească, Belkacem se aplecă şi adulmecă încet. Se ridică, neîncrezător, contemplând cu ochii înceţoşaţi urmele de sare care desenau pe pernă conturul unui cap.

Însufleţit brusc, urcă pe punte pentru a consulta jurnalul de bord din memoria ordinatorului. Maşinăria arhiva tot ce se petrecea în sfera sa de percepţie, iar oprirea troliului era acolo, consemnată cu conştiinciozitate. Dar numai atât nu era de-ajuns pentru a convinge pe cineva.

Oricum, ştii de pe-acum că nu vei spune nimănui povestea asta. Nu ai de gând să treci drept mincinos – sau, mai rău, drept nebun.

Dacă tot ajunsese aici, verifică în treacăt ruta urmată de pescador. Se îndrepta cu toată viteza către Brest. Dacă vremea n-avea să se schimbe, aveau să ajungă acolo în cel mult douăzeci şi patru de ore.

Certitudinile erau puţine: oprise troliul, întinsese ceva pe patul din

cabină, *ceva* care lăsase în aşternut un miros puternic de peşte, ca şi urme vagi de sare pe pernă – iar dimineaţă nu mai era nimic acolo...

Toate acestea puteau avea o explicaţie raţională. O insolaţie ar fi fost de-ajuns... Belkacem încercă să-şi închipuie cam cum arătase cărând în braţe un ton, dar imaginea era atât de nefirească încât îl determină să clatine vehement din cap, alungând-o.

Îşi petrecu ziua plutind într-o stare confuză. În noaptea aceea, ultima pe care o petrecea la bord, visă delfini cu pielea de un negru plumburiu, care însoţeau nava pe drumu-i către port.

Când se trezi, îşi împachetă lucrurile şi făcu ordine în cabină. Apoi, după o ceaşcă de cafea sorbită în grabă, făcu o ultimă tură de inspecţie prin cabine. Realiză că uitase să schimbe aşternutul patului în care...

Se grăbi să pună lenjerie de pat curată. Când să iasă, observă pe podea revista şi o ridică cu gând să o arunce; peste câteva ceasuri avea să-şi poată cumpăra alta. În drum spre spălătorie, îşi imagină chioşcul de ziare, dorindu-şi ca una dintre numeroasele reviste cu animale – care se înmulţeau parcă în ritmul în care speciile dispăreau una după alta – să consacre un articol delfinilor.

Lăsând cearşafurile în grija maşinii de spălat, Belkacem urcă înapoi pe pasarelă. Avea un brevet de pilot eliberată de cei ce-l angajaseră, dar prefera să lase pescadorul în grija ordinatorului.

* * *

Revista îi rămăsese în mână. Îşi aminti de careurile de cuvinte încrucişate rămase neterminate. Reuşise oare să dea de capăt definiţiilor, ieri seară, înainte de a-l răzbi somnul? Nu-şi mai amintea nimic. Şi realiză că felul în care îl furase somnul cu o seară înainte nu i se mai părea la fel de *firesc.*

Rămase cu gura căscată văzând rândurile care acopereau întreaga suprafaţă a hârtiei lucioase: scrisul mărunt, care profita de cele mai minuscule spaţii libere, alterna cu litere uriaşe care traversau fotografii, desene şi chiar textele tipărite, fără a acorda câtuşi de puţin atenţie lizibilităţii. Era de netăgăduit, nu putea fi decât scrisul său; când îl aşternuse pe hârtie fusese însă, în mod cert, pradă unei incredibile frenezii, căci îi era din cale-afară de greu să-l descifreze. Totuşi, reuşi să desluşească fraze răzleţe:

«Perpetuarea speciei, perpetuarea Vieţii...»

«O nişă ecologică nu rămâne niciodată prea mult timp liberă...»

«Oceanul e pretutindeni acelaşi...»

O îndoială înspăimântătoare îşi făcu loc în mintea lui. Cuprins de ameţeala care precede rezolvarea unei enigme, căpitanul Belkacem Le Louet se apropie de tastatura ordinatorului şi transcrise textul de pe paginile revistei.

* * *

Această lume n-a fost niciodată calmă. Din vremuri imemoriale a fost măturată de furtuni, bombardată de meteoriţi, desfigurată de erupţii vulcanice. Câmpul ei magnetic s-a inversat de nenumărate ori, continentele ei s-au deplasat, mareele i-au agitat fără încetare oceanele. Cât despre calotele polare care au avansat şi s-au retras în ritmul impus de glaciaţiuni, ori despre schimbările climatice care au silit ecosistemele să se adapteze, nici n-are rost să le mai pomenim.

Lumea asta n-a fost calmă niciodată. Oricât de departe aş căuta în memoria mea, care datează de când s-a ivit primul licăr de Viaţă, celulele încăpăţânate au purtat bătălii crâncene pentru supravieţuire în fundul oceanelor. Supravieţuire. Reproduceri. Perpetuarea speciei, perpetuarea Vieţii. Nici un preţ n-a fost prea mare pentru ca această aventură să nu se sfârşească aici, în mod stupid, de la primii paşi şovăitori!

Viaţa pe Terra are o origine comună, unică. Suntem cu toţii frânturi ale aceleiaşi fiinţe, care s-a disociat de-a lungul vremii, explodând într-o infinitate de creaturi, diferite, dar complementare. Lupta pentru supravieţuire constituie o luptă pentru echilibru: un echilibru al cărui garant este poporul meu.

Al cărui garant a fost *poporul meu, ar fi trebuit să spun...*

Între principalele caracteristici ale Vieţii se numără şi incredibila ei disponibilitate pentru adaptare. Astfel, pentru a produce energie, celulele primitive foloseau alte elemente decât oxigenul. Numai ulterior, unele dintre ele au început să producă oxigen, permiţând altora să-şi întemeieze existenţa pe acest gaz devenit omniprezent.

Viaţa ştie să îşi arate oportunitatea.

Îmi amintesc.

Nu există nici un cotlon al acestei lumi care să-i fie inaccesibil. Viaţa e tenace, încăpăţânată, capabilă să se işte din nimic, sau din aproape nimic. A fost de-ajuns ca speciile care-au supravieţuit marilor cataclisme ale trecutului să se diversifice, precum strămoşii lor, odinioară, pentru ca totul să fie luat de la capăt. O nişă ecologică nu rămâne niciodată prea mult timp liberă.

Şi, în fiecare epocă, de-a lungul fiecărei ere, una sau mai multe specii

au reuşit, mânate de instinct, să-şi citească codul genetic, pentru a afla de acolo istoria noastră, a tuturor. Istoria planetei. Istoria Vieţii, a evoluţiei sale obstinate, a nenumăratelor ei mutaţii.

Istoria mea.

Cuvântul cheie este complementaritatea, iar corolarul său este coeziunea. Cu toţii, suntem unul. Alcătuim o singură fiinţă. Întregul, mai mare decât suma părţilor sale, în care fiecare îşi are rolul său, de la umila bacterie şi până la gânditoarea balenă.

Simbioza care uneşte totalitatea creaturilor vii e mai profundă decât pare la prima vedere. Nu e vorba doar de un sistem care funcţionează potrivit principiului unui vas închis, nu este un simplu proces mecanic de asociere între specii. Simbioza are şi o dimensiune spirituală; o dimensiune în care cetaceele, şi în mod deosebit delfinii, joacă rolul de catalizator.

Noi suntem cei ce regularizează armonia psihică a acestei lumi.

Am regularizat-o, *mai degrabă, căci de-acum vom pleca.*

Oceanul e pretutindeni acelaşi. Curenţii săi se scurg de la o lume la alta, în dimensiunea în care universurile paralele se suprapun. Apele unei infinităţi de mări se amestecă, fecundându-se într-un lent şi invizibil proces de fermentaţie.

Poporul meu ştie de multă vreme cum să utilizeze curenţii transversali *care trec dintr-un univers într-altul. Unii dintre noi i-au purtat pe naufragiaţi în alte realităţi, dând naştere la mii de legende. Dar numai de curând ne-am gândit să folosim aceşti curenţi pentru a fugi. E o hotărâre costisitoare pentru noi, căci ne va fi greu să trăim fără Oameni; ne vor lipsi mereu, aşa cum ne-ar lipsi o parte din noi înşine.*

Cu toate acestea, nu avem de ales.

Ba nu, mint: avem de ales. Am putea alege moartea.

Noi eram motorul acestei lumi. Spiritul ei creator, inventivitatea. Am împins, fără încetare, speciile surori înainte. Omul. În nemăsurata-i vanitate, crede că progresele sale fulgerătoare nu i se datorează decât lui însuşi. Dar noi eram, de fapt, cei care slujeam drept catalizatori, iar ideile noi se năşteau din această simbioză mentală, atât de delicată încât rămânea cvasi-imperceptibilă.

Voi eraţi furnizorii matricelor psihice; noi le provocam coliziunile. Un exemplu de extraordinară complementaritate, care a permis naşterea a ceea ce voi numiţi «civilizaţie».

Apoi aţi început să ne masacraţi.

Sigur, au existat dintotdeauna oameni care ne-au vânat, chiar dacă majoritatea covârşitoare ne îndrăgea. Dar otrăvirea mărilor, care a ucis

atât de mulţi din seminţia noastră, precum şi folosirea sistematică a imenselor năvoade de pescuit, care strângeau tot ce li se nimerea în cale, au pus curând în pericol specia noastră, ca şi şansele de refacere a resurselor de hrană.

Ultimele balene au plecat deja, la fel şi focile şi caşaloţii. Câteva foci, morse şi elefanţi de mare au luat, la rândul lor, calea exilului. Se pare că toate mamiferele sunt, în mai mică sau mai mare măsură, conştiente de simbioza care ne uneşte, şi o slujesc sau se folosesc de ea.

Iată: vom pleca şi noi. Să nu crezi însă că este o dovadă de laşitate. Pur şi simplu, nu mai putem trăi alături de voi, căci voi ne-aţi distrus biotopul.

Povestea mea.

După spusele delfinilor cu bot alb care m-au adoptat, aş fi căzut de la bordul unui vapor, pe când eram doar un prunc. Când m-au salvat de la înec, s-au gândit mai întâi să mă depună pe o plajă oarecare. Apoi au prins drag de mine.

Nu-mi amintesc nimic din viaţa mea alături de oameni. De când mă ştiu, îmi amintesc doar marea şi înotătoarea dorsală a tatălui meu, despicând apa în fruntea noastră. Călătoream călare pe mama, cu coapsele strânse în jurul corpului ei neted şi puternic. Vara, ni se întâmpla să călătorim până departe, către nord, spre acele insule colţuroase unde soarele nu apune niciodată (Spitzberg?)

Când năvodul tău m-a capturat, tocmai ratasem trecerea în universul în care s-a refugiat ceea ce a mai rămas din seminţia mea. Înotam pe sub apă, între fraţii şi surorile mele, ţinând direcţia curentului transversal, când, deodată, au dispărut cu toţii. Fără îndoială, ratasem vreo buclă subtilă din spatiu-timp. O clipă mai târziu, mi-am pierdut cunoştinţa, lovit, fără îndoială, de zbaterea unui ton.

Când mi-am revenit, am trăit o clipă de panică. Nu ştiam ce înseamnă un pat, aşternuturile sau o cabină. Din fericire, erai îndeajuns de aproape de mine, pentru a-ți putea cerceta, fugar, mintea...

Mi-ai salvat viaţa. Îți las acest mesaj în semn de mulţumire pentru ce ai făcut. Va fi formulat cu vorbele tale, cu scrisul tău, fiindcă mintea ta e cea care îmi traduce gândurile: în ceea ce mă priveşte, nu ştiu o iotă din limba voastră, a oamenilor.

Precum ţi-am spus, eu sunt un delfin.

* * *

Pescadorul era pe punctul de a acosta atunci când Belkacem sfârşi de

transcris dezlânata poveste pe care nu-şi amintea să o fi redactat. Reciti în grabă textul de pe ecran, consultând din vreme în vreme originalul, atunci când avea câte o nelămurire, apoi imprimă documentul, înainte de a şterge versiunea din memoria ordinatorului; era de preferat să nu lase nici o urmă a acelor clipe de delir.

Înainte de a părăsi nava, avu grijă să preia din jurnalul de bord coordonatele locului în care îl pescuise pe copilul-delfin: erau puţine şanse ca el să regăsească prea curând amplasamentul unui curent marin care traversa spaţiile interdimensionale!

Îndeplini ca un robot formalităţile, ascunzând cât putea de bine confuzia care-i stăpânea gândurile.

Trebuia să reziste până când avea să predea ştafeta. Altfel, era posibil să nu mai fie lăsat să plece. Nimeni nu e dispus să încredinţeze un pescador valorând douăzeci de milioane de euro unui individ care susţine c-a întâlnit un copil-delfin înotând în apele internaţionale. În cel mai bun caz, i s-ar recomanda un consult psihiatric, înainte de a fi trimis într-un concediu prelungit.

Îşi petrecu zilele ce urmară pradă toropelii, de parcă ar fi evoluat la graniţa dintre două lumi. Puţin câte puţin, cuvintele mâzgălite pe paginile revistei îşi croiau drum spre adâncimile inconştientului său; ajunsese să cunoască pe de rost cele câteva pagini ale acestei istorisiri dezlânate, această proză lipsită de sens pe care o păstra mereu la îndemână, pentru a putea arunca oricând o privire, atunci când îi trecea prin minte vreo nouă interpretare.

Vreme de mai bine de o săptămână, trăi cu gândul la mesajul copilului-delfin. Nimic altceva nu mai avea importanţă. Mâncă, dormi, chiar se îmbătă o dată, dar alcoolul îi lăsă în gură un gust amar. În tot acest timp, textul îi era mereu în minte.

Îmi amintesc de toate acestea...

Acum, vom pleca şi noi...

Ideile noi se năşteau din această simbioză mentală...

Ziarele pe care şi le cumpăra sau pe care le găsea în camera de la hotel îi erodau, cu fiecare zi ce trecea, orice certitudini. Începuse să fie interesat de informaţii pe care altă dată le-ar fi uitat deîndată ce le citea, remarca detalii aparent lipsite de importanţă...

Fu uimit de numărul mare al proceselor intentate pentru plagiat: scriitori, muzicieni, cercetători, designeri publicitari – cu toţii păreau că începuseră să se copieze unii pe alţii, în loc să inoveze. Cel mai îndrăzneţ – şi inconştient – era fără îndoială acel fizician care publicase un articol în care

prezenta o „nouă” teorie – de fapt, nimic altceva decât Teoria Relativităţii Restrânse, rebotezată a Reciprocităţii Limitate.

În schimb, se depuneau din ce în ce mai puţine brevete de invenţie. Fenomenul începuse în urmă cu câţiva ani, dar criza ajunsese acum la apogeu. Părea că toată imaginaţia părăsise brusc această lume.

Fugise oare, odată cu delfinii?

Belkacem se afla la ţărm de zece zile, când fotografia unei balene albastre, realizată cu câteva zile mai devreme în mijlocul oceanului, apăru pe prima pagină a *Telegrafului din Brest.* Poza îşi merita locul, deoarece specia era considerată a fi dispărut cu ani în urmă. În articolul însoţitor era redată lista animalelor marine care nu mai fuseseră observate în ultima vreme; corespundea, punct cu punct, cu cea a cetaceelor care, chipurile, fugiseră folosindu-se de curenţii *transversali.*

Din ziua aceea, Belkacem trăi în aşteptarea plecării.

Pentru a-şi omorâ timpul, îşi petrecea zilele la mediatecă, răsfoind cărţi şi consultând CD-Rom-uri în căutare de date despre delfini. Realiză cu această ocazie că ştia foarte puţine despre ei. Descoperi, între altele, că epiderma lor spongioasă, absorbind turbioanele, era cea care le permitea să înoate cu mai mult de şaizeci de kilometri pe oră, şi că puii lor ieşeau întotdeauna din pântecele mamelor lor cu coada înainte.

Mai află şi că, odinioară, delfinii simbolizaseră transmigraţia sufletelor; paralela cu exodul evocat de copilul-delfin îi sări imediat în ochi. Ideea îi veni însă, pentru întâia oară, în vreme ce contempla un delfin încadrat de crini, blazonul unui comitat demult uitat. Înţelese imediat de ce aştepta cu atâta nerăbdare începerea următoarei campanii de pescuit, iar acest lucru nu făcea decât să îi sporească graba.

Când veni clipa, îndreptă nava spre vest, după care, când pescadorul ieşise din radă, programă drept destinaţie locul în care pescuise copilul-delfin. Călătoria îi oferi răgazul necesar pentru a mai descifra câteva fraze din text, care, fără a-i aduce vreun element nou, îi întăriră şi mai mult convingerile.

Nu, nu visase. Delfinii şi celelalte cetacee nu muriseră: *fugiseră.*

După mai puţin de treizeci de ore de drum, când ordinatorul îl informă că ajunsese în locul dorit, verifică pentru ultima oară programarea maşinăriei. Îmbrăcă apoi combinezonul din cauciuc, îşi încălţă labele palmate, îşi acoperi faţa cu o mască şi se lăsă să lunece în apa verzuie. Plutind asemeni unui dop de plută, urmări cum pescadorul se îndepărta către nord-vest.

Nerăbdarea i se risipise. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă. Urmarea nu mai depindea de el. Dacă se înşelase, dacă interpretase greşit mesajul

copilului-delfin, avea să moară, pur şi simplu; dar nici măcar această perspectivă nu-i trezi vreo urmă de nelinişte. Se resemnase.

Nu, nu era resemnat.

Era *pregătit.*

Simţi ceva agitându-se, sub suprafaţa apei. Degeaba îşi încordă vederea, nu reuşi să distingă decât o formă nelămurită.

Un rechin, gândi el, cu o înspăimântătoare luciditate. *Ei n-au fugit încă!*

O nouă atingere îl făcu să tresară. Nu moartea îl speria, ci perspectiva de a fi devorat de viu.

Cum ar putea cineva să aştepte cu resemnare o asemenea soartă? se întrebă, crispându-se în aşteptarea inevitabilului.

Un corp suplu şi puternic păru a se materializa brusc, din neant, la picioarele sale, trăgându-l după sine, înainte. Nu avu timp decât să tragă adânc aer în piept şi să se agaţe de înotătoarea care i se ivise sub nas; apoi delfinul plonjă în căutarea curentului *transversal* care avea să-i ducă dincolo, în acel alt univers unde apa oceanului era curată, unde nimeni nu ucidea delfinii pentru a-i înghesui în conserve ca „salată de ton”.

În acel univers în care se refugiase toată imaginaţia lumii.

Traducerea:
Horia Nicola Ursu